

Popcornpigen

Med Kærlig Hilsen 1

En romanceantologi

Clara Robin, Nina Svensson, Eva Munk, Agnethe S. Sørensen,
August Moon, Liv B. Simonsen, Desirée LeGrand, S. Schulze &
Izabella Haarup

Malene

”Har du husket det hele? Jeg kommer sent hjem i aften, så du kan først hente ting i morgen, hvis du glemmer noget,” kaldte jeg.

Nynne kom løbende ind i stuen med en overfyldt rygsæk på ryggen. A snurrede rundt. ”Jeg har alt!” erklærede hun triumferende.

”Du har vist næsten for meget,” grinede jeg, inden jeg lænede mig fremad og strøg hendes krøllede hår til side for at kysse hende på panden. ”Okay, far holder derude. Hav en god weekend, ikke, skat?”

Hun knugede sig ind til mig et øjeblik, inden hun løb ud i gangen. Jeg hørte hoveddøren åbnes og de små, løbende skridt ned ad havegangen, hvor Dan stod og ventede udenfor bilen. Fra døråbningen så jeg hende springe op i hans arme, og han svingede hende rundt en enkelt gang. Jeg vinkede, og de vinkede begge tilbage, inden de satte sig ind i bilen og kørte væk.

Med et dybt suk lukkede jeg døren og lænede mig imod den et øjeblik. Den pludselige, sjældne stilhed ringede i mine ører. Nu var det tid til noget tiltrængt selvforkælelse.

Jeg gik ind i stuen og tændte højtaleren. Snart bølgede musikken gennem huset, og jeg gik nøgen rundt efter et

langt, varmt bad, bare fordi jeg kunne. I dag ville jeg lade hastværk være lastværk, tage mig god tid med min makeup, madlavning og med at vælge tøj til i aften. God tid følte som en luksus, og jeg svælgede i hvert øjeblik.

Jeg ville åbne en flaske rosé, bare til mig selv, og drikke et par glas, inden jeg skulle af sted til fødselsdagsfesten. Da jeg tog mig selv i at planlægge min selvforkælelsesdag, havde jeg leet ad mig selv. Så struktureret havde jeg bestemt ikke altid været, men struktur var godt for Nynne, og vanen sad tydeligvis fast i mig.

Jeg lagde mig på sofaen, lyttede til musikken og drømte mig tilbage i tiden. Snart tog jeg min første tilfældige lur i årevis.

Nora

Næste station: Aarhus.

Lyden af den automatiserede togstemme vækkede mig. Jeg blinkede et par gange og dækkede et gab med hånden. Nøglerne klirrede i den anden hånd, og jeg betragtede dem et øjeblik, mens jeg lod forventningens glæde fylde mig. Min tommelfinger strøg hen over nøgleringen, der forestillede et bæger fyldt med popcorn. Så tog jeg en dyb indånding, lagde nøglerne i lommen, samlede mine ting og gik mod udgangen.

På stationen kringlede jeg mig igennem menneskemængden. Familier hilste på hinanden med knus og kram, veninder hoppede op og ned i uforbeholden gensynsglæde, og andre gik alene som mig, målrettet med blikket i jorden eller fraværende med øjnene på en telefon. Jeg nåede udenfor banegården, heldigvis uden at have kørt nogens tæer over med min kuffert. Den var dog ikke tung, for jeg havde ikke medbragt meget, og lejligheden var allerede møbleret. Det var et lejemål på begrænset tid, men bekymringen om at finde et mere permanent hjem måtte vente. Verden – byen – stod åben nu, så uanset hvad var jeg kommet for at blive.

Det var fredag, og jeg startede på mit nye arbejde den følgende mandag, så jeg havde weekenden til at vænne mig til de nye muligheder, der kom af at være ukendt i en stort set fremmed by – den oplagte chance for at genfinde mig selv.

Jeg knugede nøgleringen i lommen, mens jeg begav mig af sted mod mit midlertidige hjem med min telefon fremme og Google Maps åbnet som vejledning. Jeg gik flere gange forkert, da GPS'en tilsyneladende ikke var opdateret nok til at vide, hvor bygningsarbejde ville gøre en ny rute nødvendig.

Gad vide, om hun stadig boede her i byen?

Tanken fyldte mig både med panik og en svag, ubestemmelig følelse. Håb, måske? Chancen, for at jeg

stødte ind i hende, virkede dog minimal, og hvis jeg gjorde, ville jeg ikke have nogen idé om, hvad jeg skulle sige. Hun ville sikkert heller ikke engang kunne genkende mig.

Da jeg langt om længe ankom til den rigtige bygning, skulle jeg lige til at ringe på dørtelefonen, men tog mig i det. Jeg havde selv nøglerne, og der var ingen til at tage imod mig. På egne ben, alene, fri.

Nøglen klikkede til venstre i hoveddøren, og så stod jeg foran døren til mit helt eget sted. Jeg stemte imod med skulderen, mens jeg låste op, som ejeren havde fortalt mig, at jeg skulle gøre. Nu var jeg her.

"Hjemme," hviskede jeg. Ordet føltes prikkende og fremmed på tungen.

Det var ikke en stor lejlighed, og ejeren syntes at have smag for minimalisme. Det passede mig fint, at jeg ikke behøvede at kigge på feriebilleder af fremmede. Det føltes mindre personligt at bo i en andens hjem med en andens møbler, når lejligheden hovedsageligt var indrettet som et hotelværelse. En dag ville jeg måske selv indrette et hjem på mine egne præmisser og have billeder op at hænge på mine egne vægge, men de rene linjer her føltes som en frisk, neutral base.

Jeg pakkede langsomt ud, før jeg bevægede mig ud på det sparsomme badeværelse og betragtede mig selv i spejlet. En bølge af blid eufori løb gennem mig, da jeg lod fingrene løbe gennem krøllerne. Det havde taget lang tid,

før mit hår nåede mig til skuldrene, og jeg lod det stadig vokse. Jeg var ikke så selvkritisk, som jeg havde været engang; nu var jeg god til at overdøve negativiteten med et modsvar. Min næse var måske for stor, men huden var blød og ren. Min kæbe var måske for skarp, men øjnene var klare og grønne, og jeg havde lært at lægge makeup, der fremhævede mine kønne sider. For hver dag der gik, lignede jeg mere og mere den kvinde, jeg altid havde været.

”Det var en lang rejse, hva’?” sagde jeg til mit spejlbillede og rystede så på hovedet ad mig selv.

Det var nok meget godt, at jeg skulle se andre mennesker om aftenen, så jeg ikke fik alt for meget tid med mine egne, overvældende tanker. Jeg havde sagt ja til at tage til en fødselsdagsfest hos en gammel ven, som havde hørt, at jeg var flyttet til Aarhus.

Du kan jo lige så godt begynde at opbygge et netværk! Glæder mig til at se dig, havde han skrevet.

Det var jo sandt nok. Jeg kendte stort set ingen her, præcis som jeg ønskede. Det var en frisk start, i en anden by med et nyt navn. Et nyt kapitel – eller måske snarere en helt ny bog. Mit liv: Del to.

Det blev ikke et langt, varmt bad. Vandet blev hurtigt koldt i bruseren, men det gjorde mig ikke noget. Stilheden i dette nye frirum var svalende nok i sig selv til, at jeg følte mig helt varm indeni. Min største bekymring lige nu var at

forsøge at få styr på mit hår og beslutte mig for, hvad jeg skulle have på. Det var vidunderligt overkommeligt. Kaosset lå bag mig nu.

Jeg skulle måske have tænkt på, at fortidens spøgelser ofte kommer tilbage for at besøge; at en del af livet allerede er levet, selvom det kan føles som noget nyt. Men det strejfede mig ikke i det øjeblik. Jeg gjorde mig blot klar til at tage til en fødselsdag og få mig nogle velfortjente drinks.

Malene

Mine øjne mødte hendes gennem rummet, og jeg standsede brat i døråbningen. Der var ingen tvivl. Jeg ville aldrig glemme de øjne, det ansigt, det hår.

”Malle! Godt at se dig!” Louisa sprang ind foran mig og blokerede mit udsyn, før hun slog armene om mig. ”Har du ikke fået en velkomstdrink endnu? De står ude i køkkenet!” Hun tog min hånd og trak mig ud af stuen, før jeg nåede at betragte den rødhårede kvinde igen.

Bassen vibrerede i gulvet, men musikken lød fjernere i køkkenet. Louisa rakte mig en Gin Hass.

”Tak. Ved du ...” Jeg rømmede mig og tog en slurk, mens jeg forsøgte at finde de rette ord. ”Hvor Tobias er?”

Hun afbrød mig og tog en stor slurk af sin egen drink.

"Han er lige nede for at købe mere is. Han havde ikke købt poser nok, han er så distraet. Hvis du har en fødselsdagsgave med til ham, så kan du bare lægge den ind på gavebordet. Han åbner dem alle sammen senere."

"Super. Øh ..." Jeg lo nervøst. "Jeg mente nu egentlig ..."

"Om børnene er her? Bare rolig, min mor passer dem til i morgen. Vi fejrede Tobias sammen i morges. De fik lov til at vække deres gamle far med sang og flag, og de fik endda wienerbrød til morgenmad." Hun smilede og tog et par dansetrin. Det var tydeligvis ikke hendes første drink den aften.

Jeg nikkede forstående og ventede et øjeblik, i tilfælde af at hun havde mere at tilføje. "Nynne er også hos sin far indtil på mandag. Ingen problemer dér." Jeg holdt sigende min egen drink op og smilede. "Men det, jeg ville spørge om, var ... Den rødhårede kvinde derinde. Hende med krøllerne. Ved du, hvem hun er?"

Louisa bankede takkefuldt pegefingerneglen mod sit glas. "Rødhåret ... Nora? Det må være hende, du mener. Ja, hun er en af Tobias' bekendte fra København. Hun er lige flyttet til Aarhus." Hun smilede skælmsk og vippede med øjenbrynene. "Det var hurtigt, du fandt nogen af interesse. Det er nu også på tide, at du kommer ud på markedet igen, ligesom Dan, ikke?"

Hun klappede mig på armen, og jeg tog en dyb

indånding. Hun mente det godt, mindede jeg mig selv om.

”Nåh ... Nej, hun så bare bekendt ud. Jeg troede, jeg havde set hende før.” Jeg smilede afværgende. ”Lad os gå ind, så jeg kan sige hej til de andre.”

Jeg undgik omhyggeligt kvindens ... eller Noras blik, da vi gik ind i stuen igen. Jeg tog hilserunden fra den anden ende af rummet og var hurtigt helt ør i hovedet af nye navne, der var glemt, så snart jeg fik det næste at vide. De fleste var Tobias’ venner, og jeg havde kun kendt Louisa i et års tid. Vi var hurtigt blevet gode venner, da hun fandt ud af, at jeg selv havde en datter, der var jævnaldrende med hendes ældste søn.

Så stod jeg foran hende. Ukendt navn, velkendt ansigt. Jeg løftede blikket og så ind i hendes grønne øjne. Der var ingen tvivl. Jeg ville kunne genkende de øjne hvor som helst. De havde kigget på mig i drømme de seneste år.

Vi stod tøvende over for hinanden i nogle sekunder, før hun rakte mig hånden.

”Hej. Jeg hedder Nora.” Hun gav slip på min hånd, så snart jeg havde præsenteret mig selv, som havde hun brændt sig. Der var hektiske, røde pletter på hendes kinder. Hun kunne da umuligt have glemt mig ... Kunne hun? Eller var det en genkendelsens rødmen?

Jeg åbnede munden for at sige noget. Måske minde hende om, hvem jeg var, men hun undskyldte sig og forsvandt hastigt ud i gangen.

Jeg stod et øjeblik ubeslutsomt og fangede Louisas blik. Hun så fra mig til Nora, der var ved at gå, og løftede spørgende et øjenbryn. Jeg tog en dyb indånding, og så fulgte jeg efter Nora. Jeg kunne ikke lade hende gå igen. Ikke før jeg i det mindste havde talt med hende.

Nora

Mindet om natten syv år tidligere løb gennem mit hoved, mens jeg skyndte mig ud i gangen.

Det havde været en impulsiv beslutning at tage til Aarhus for at tage på date. Det var en biografdate, og det var ikke gået godt. Jeg var gået ned til havnen med resterne af mine popcorn for at overveje, hvad jeg skulle gøre. Jeg kunne tage hen på et hotel, men det virkede som spildte penge, når jeg skulle tilbage allerede om morgenen.

Da jeg havde taget plads på en ledig bænk, stirrede jeg ud mod de blinkende lys på havet, mens jeg trøstespiste og tænkte på, at der kun var otte timer, til jeg skulle med toget. Søvn havde jeg vel brug for, men melankolien holdt mig fast i den lune sommeraften i denne ukendte by.

En skygge faldt pludselig hen over mig, og jeg så forskrækket op. Der stod en pige med en glorie af gult gadelampelys og smilede stort ned til mig.

"Må jeg få nogle popcorn?" Hun satte sig på bænken.

Hun duftede af parfume, øl og glæde. "Jeg ville have købt pizza på vej hjem, men jeg nåede det ikke."

Jeg rakte forvirret bøtten frem mod hende, og med benene lystigt svingende fra bænken tog hun en håndfuld.

Hun udstrålede en form for ubekymret tillid, som jeg aldrig havde set før. Næsten som et barn, men alligevel uden naiviteten. Hun var ældre, end jeg først havde antaget, nærmere min egen alder. Hun var ikke så høj, og det havde først fået mig til at tro, at hun var yngre, da jeg så hende i modlyset. Det slog mig som modigt at sætte sig sammen med en fremmed og spise af deres popcorn.

"Popcorn er min foretrukne snack, post-bytur eller ej." Hun afbrød min tankestrøm, da hun greb mig i at betragte hende.

Jeg rødmede ufrivilligt og så væk.

Hun hev et nøglebundet op af tasken og holdt en nøglering op, der forestillede et popcornbæger, mens hun lo. "Så du er en popcornpige. Det er godt at vide."

Jeg kunne ikke lade være med at smile, da hun lo igen og nikkede. "Sætter du dig ofte hos folk, du ikke kender, og spiser deres popcorn?"

"Er de forgiftede?" Hun spærrede dramatisk øjnene op, og jeg smilede igen.

"Absolut, jeg er en seriemorder, og popcornpiger er mine foretrukne ofre."

"Sig til mine efterladte, at jeg døde, mens jeg gjorde det,

jeg elskede mest," sagde hun og smed nogle popcorn op i luften, som hun greb i munden med et triumferende smil.

"Det skal jeg nok. Det kommer til at stå på din gravsten."

"Hvad? *Popcornpigen? Dødsårsag: popcorn?*"

"Begge dele, og den vil være formet som din nøglering."

Vi lo begge, og så sænkede en behagelig stilhed sig i nogle minutter, mens hun spiste.

"Hvorfor sidder du så her og spiser popcorn alene på en lørdag aften?" spurgte hun, mens hun lagde hovedet på skrå og smilede som for at lade mig vide, at hun ikke dømte mig.

"Jeg har ... Det har bare været en dårlig dag," svarede jeg undvigende.

"Har du lyst til at tale om det?"

Nærmest automatisk mødte jeg hendes blik igen, og det var så åbent og fordomsfrit. Det føltes, som om noget lettede indeni mig. Så jeg begyndte at fortælle hende om min dag, om, hvordan jeg var taget til Aarhus, i et mærkeligt håb om at den person, jeg havde skrevet med online, ville være det perfekte match for mig.

Det blev til en snak om min uge og så det kaotiske år, der lå bag mig. Jeg fortalte hende om bruddet med min ekskæreste, hvordan mine forældre ikke havde taget min side i bruddet seks måneder tidligere, og komplikationerne ved at have min eks med til alle

familiebegivenhederne.

"Har du nogensinde følelsen af, at du er det helt forkerte sted? Som om nogen bare ... smed dig ind i et liv, du ikke ønskede, blandt mennesker, der ikke forstår dig, og nu er der gået så lang tid, at du ikke kan komme væk?"

Hun betragtede mig et øjeblik. "Det lyder ensomt," sagde hun blidt. Medlidenheden i hendes stemme ville have generet mig, hvis den var kommet fra enhver anden, men der var en tristhed i hendes øjne, som om min smerte virkelig gjorde ondt på hende. "Men der er altid en vej ud." Hun tog min hånd og gav den et klem. Hun fortalte også om sit eget liv, om sin afbrudte forlovelse, om sin eksforlovedes reaktion på at blive slået op med.

"Dan brændte mit tøj og smadrede nogle tallerkener," indrømmede hun.

Jeg spærrede øjnene op.

Hun vinkede afværgende med popcornbægret. Måske var hun vant til at få at vide, at hendes eks overreagerede.

"Alle sagde til mig, at han ikke var god for mig. Jeg tror måske bare, at jeg ... tja, jeg så ham for den, han kunne blive, og ikke den, han var." Hun trak på skuldrene. "Men nu er han flyttet ud, og jeg kan lægge det bag mig."

Jeg nikkede langsomt og tænkte, at det lød som en god ting, at hun var sluppet væk fra ham. Samtidig virkede det heller ikke som en dårlig egenskab at se det bedste i andre ... til en vis grænse.

På et tidspunkt i løbet af de timer, hvor jeg sad der ved havet og byttede livshistorier med en fremmed, løb vi tør for popcorn og begyndte at fryse, så hun inviterede mig med hjem.

Jeg gik med, vi talte hele vejen, hun tog min kolde hånd og varmede den i sin. Senere den nat løb vi tør for ord og talte med kroppen i stedet.

Om morgenen vågnede jeg, en time før mit tog skulle køre. Jeg vendte mig og lå og betragtede hende et øjeblik. Da jeg stille rejste mig fra sengen, fik jeg øje på hendes nøgler, der var smidt på sengebordet i den hast, vi havde haft.

Det var en pludselig indskydelse, da jeg rakte over og forsigtigt vikled popcornnøgleringen ud af nøglebundet og lagde den ned i min taske. Så sneg jeg mig i tøjet og listede ud.

Mine timer med den ukendte kvinde havde været som en tidslomme, et frirum fra det kaos, jeg skulle hjem til. Et minde, jeg kunne holde fast i, når livet føltes for tungt i de følgende år. Jeg mindede konstant mig selv om, at det var derfor, at jeg stjal hendes nøglering.

Jeg lod den sovende århusianer drømme videre, med det sorte hår bredt som en vifte ud over puden, mens jeg tog hjem til København.

Jeg lærte aldrig hendes navn at kende. For mig var hun altid bare Popcornpigen.

Malene

"Vent! Nora!" Jeg fulgte efter hende, da hun gik ud ad hoveddøren.

Hun havde allerede nået fortovet, men standsede op, da jeg råbte hendes navn.

Jeg gik langsomt hen mod hende. "Det er da dig, er det ikke? For syv år siden ..."

Hun vendte sig om og nikkede med et lille smil, men hun så næsten lige så trist ud, som hun havde gjort den aften. "Malene, jeg er ked af, at jeg bare tog af sted. Det fortjente du ikke. Jeg havde meget at håndtere derhjemme ... Ja, jeg fortalte dig jo næsten det hele den aften."

"Du kunne have vækket mig, eller ... efterladt dit navn, dit telefonnummer, et eller andet." Jeg standsede et par meter fra hende og forsøgte at sortere i mine tanker. "Jeg tænkte meget på dig."

"Det ved jeg godt. Det er jeg ked af. Jeg var nødt til at få styr på ... alting." Med våde øjne slog hun ud med armene og gjorde mine til at gå.

"Vent! Kan vi ikke ..." Jeg pegede hen mod bænken, der stod foran huset. "Kan vi ikke lige sætte os lidt?"

Jeg holdt vejret, mens jeg ventede på hendes svar. Det var sandt, at jeg havde tænkt meget på hende siden den

aften. Jeg vidste ikke, om jeg nogensinde ville se hende igen, og jeg havde ingen måde at kontakte hende på, men nu var hun her.

Endelig nikkede hun og gik hen mod bænken, og jeg pustede ud. Vi satte os, og jeg kunne ikke fjerne blikket fra hende. Hun var så smuk med de lange, røde krøller. Selvom hun så undskyldende og trist ud, var der stadig en anden, ny energi omkring hende. Hun bar sig selv anderledes nu, mere selvsikkert, og det gjorde mig glad.

"Så ..." Jeg kæmpede for at finde de rette ord, men blev afbrudt af skridt op ad stien, hen mod hoveddøren.

"Hej!" Tobias kom gående med to indkøbsposer, der raslede af poser med isterninger. "Hvorfor sidder I herude?" Han standsede og kiggede på os. "Kender I hinanden?"

Vi sagde begge 'tillykke' og modtog enarmede kram, mens han holdt poserne i den anden.

"Vi kendte hinanden meget kort engang," sagde jeg med et sigende blik og nikkede diskret hen mod døren for at få ham til at gå indenfor. "Vi kommer ind senere."

Han så fra mig til Nora og nikkede langsomt med et forvirret ansigtsudtryk. Så trak han let på skuldrene og gik tilbage til hoveddøren. "Du ser godt ud, Nora! Det er godt at se dig!" Han pegede hen mod hende og smilede stort, før han forsvandt indenfor.

Stilheden sænkede sig igen.

”Hvordan har du haft det?” spurgte jeg forsigtigt og så op på hende.

Hun så overrasket på mig og smilede flygtigt. ”Bedre. Jeg fik styr på mit liv. Og mig selv.”

Jeg nikkede og kunne ikke lade være med at smile. ”Det er jeg glad for at høre.”

”Hvad med dig?”

Jeg sukede og rystede på hovedet, næsten undskyldende. Den velkendte følelse af at skulle forsvare mig selv kom tilbage, men jeg skubbede den væk. For det var ikke nødvendigt med Nora, det huskede jeg fra vores aften sammen.